

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 88

гр. Враца, 22.02.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надя Г. Пеловска-Дилкова

Членове: Мирослав Д. Досов
Борис К. Динев

като разгледа докладваното от Мирослав Д. Досов Въззивно частно
гражданско дело № 20231400500075 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.278 и сл. във връзка с чл.577 от ГПК.

Образувано е по жалба на Ж. Г. Г. - държавен съдебен изпълнител /ДСИ/ при
СИС – Районен съд – Оряхово против отказ на съдията по вписванията при РС –
Оряхово, постановен с определение № 3/07.02.2023 год., да разпорежи заличаване на
наложена възбрана, вписана с дв. вх. рег. № 2400/03.11.2017 год., с Акт № 86, том I,
касаеща недвижим имот, находящ се в гр.Мизия - апартамент ***, със ЗП от 50,38
кв.м., собственост на длъжника Д. С. К..

В жалбата се твърди, че с постановление от 27.10.2022 год., влязло в законна
сила на 08.12.2022 год., производството по изпълнително дело № 20171460400496 по
описа на ДСИ при Районен съд – Оряхово е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8
от ГПК. Посочва се, че със съобщение от 07.02.2023 год. на основание чл.433, ал.3 от
ГПК ДСИ е поискал от Служба по вписванията при РС – Оряхово заличаване на
вписаната възбрана. Съдията по вписванията постановил отказ за заличаване на
възбраната върху имота, тъй като не била платена дължимата държавна такса.
Жалбоподателят счита, че този отказ е незаконосъобразен, тъй като при прекратяване
на принудителното изпълнение на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК, съдебният
изпълнител е задължен служебно и незабавно да вдигне наложените възбрани и
запори, след като постановлението за прекратяване на производството влезе в законна
сила, под страх от дисциплинарна отговорност и отговорност за вреди по чл.49 ЗЗД.
Посочва, че няма как служебните му задължения да бъдат обвързани от поведението на
заинтересованата страна, тъй като в хипотезата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК няма
механизъм, с който да се задължи вискателят да внесе дължимата държавна такса,
като липсва и законово основание за задължаване на длъжника да стори това, тъй
като съгласно чл.79, ал.2 ГПК разноските не са за сметка на длъжника, когато
изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя. На следващо място се
поддържа, че съгласно чл.431, ал.4 във връзка с чл.84, т.1 от ГПК, държавните органи
са освободени от държавна такса, а съдебният изпълнител изпълнява служебните си
задължения по чл.433, ал.3 ГПК, в качеството си на държавен орган, поради което не

дължи заплащане на държавна такса. В този смисъл навежда доводи, че правната норма на чл.31 от Правилника за вписванията /ПВП/ не съдържа други изисквания за приложения към молбата на ДСИ и по смисъла на разпоредбата същата съставлява нареждане за заличаване на вписаната възбрана. Посочва, че в различните служби и при тези условия досега не е възниквал подобен проблем, включително и при съдията по вписванията при РС – Оряхово. Позицията се и на постановени съдебни актове от ВКС и окръжни съдилища, с които съдът е отменил отказ на СВ при идентични хипотези.

Окръжният съд, след като се запозна с твърденията, изложени в частната жалба, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства, прие следното:

С постановление от 27.10.2022 год. съдебният изпълнител е констатирал прекратяването на изп. дело № 20171460400496 поради наличие на предпоставките на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК и е постановил вдигането на наложените обезпечителни мерки на основание чл.433, ал.3 ГПК. Постановлението е влязло в законна сила на 08.12.2022 год.

С молба вх.№ 222/07.02.2023 год. по входящия регистър на Служба по вписванията при Районен съд – Оряхово съдебният изпълнител е отправил искане за заличаване на вписаната възбрана с дв. вх. рег. № 2400/03.11.2017 год., наложена от него по изпълнителното дело.

С обжалваното определение съдията по вписванията е отказал извършване на исканото нотариално действие, като е обосновал отказа си с невнасяне на дължимата за това държавна такса. Посочил е, че съгласно разпоредбата на чл.541 от ГПК разносните в охранителното производство са за сметка на молителя, и не е налице възможност за освобождаване на ДСИ от внасяне на държавната такса по чл.3 от Тарифата за ДТ, събирани от АВ. Сочил се още, че задължението на съдебния изпълнител по чл.433, ал.3 от ГПК за служебно вдигане на възбраната не води до служебно извършване на вписването от съдията по вписванията. Освобождаването от заплащане на държавна такса ставало само при наличието на изрично изброени в закона предпоставки и съгл. т.10 от ТР № 7/25.04.2013 год., постановено по тълк. д. № 7/2012 год. от ОСГК на ВКС, съдът не може да освобождава от такси, дължими за други производства, в които не е ръководно-решаващ орган, нито да освобождава от такси, чието постъпване не е предвидено в бюджета на съдебната власт, а това не може да направи и съдията по вписванията, тъй като той не е правораздавателен орган, макар да е в системата на съдебната власт. В случая нямало основание за освобождаване на държавните съдебни изпълнители от заплащането на държавни такси в хипотезата на чл.433, ал.3 ГПК, доколкото подобна възможност не е предвидена със закон или друг нормативен акт.

Съдът, като взе предвид постъпилата в законоустановения срок частна жалба, я намира за процесуално допустима. Същата е подадена от лице, което е процесуално легитимирано да атакува отказ на съдията по вписванията за заличаване на възбрана съгласно разясненията, дадени в т.8 от ТР № 7 от 25.04.2013 год. на ВКС по т. д. № 7/2012 год.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

В разглеждания случай искането на държавния изпълнител касае заличаване на вписана възбрана върху недвижим имот, наложена по изпълнителното дело на основание чл.433, ал.3 ГПК. Тази разпоредба предвижда задължение за съдебния изпълнител във всички случаи по ал.1 и ал.2 от същата за служебно и незабавно вдигане на наложените възбрани и запори, след като постановлението за прекратяване или разпореждането за приключване влезе в сила. След като законодателят вменява служебно извършването на това действие, скрепено със заплахата от санкция при

неизпълнението на служебни задължения, то и ДСИ, предприемайки изпълнението на това си задължение, не следва да бъде обусловен от поведението на заинтересованата страна, която да внася ДТ за заличаване на възбраната.

Въззивният състав на окръжния съд намира, че се касае за упражняване на служебни правомощия, в рамките на които се включва правото и задължението на съдебния изпълнител да нареди вдигане на наложените възбрани при осъществяване на предпоставките съобразно чл.433, ал.3 ГПК и в рамките на което правомощие, действайки в качеството на държавен орган от структурата на държавното учреждение – СИС при районен съд, не се дължи заплащане на държавна такса за изпълнение на вмененото му законово задължение. В този смисъл относимата правна норма от гледна точка на реализиране на процесуалните действия в охранителното производство е разпоредбата на чл.31 от ПВп, съобразно която вписването на възбраните се заличава по писмено нареждане на държавното учреждение или длъжностното лице, което е наложило възбраната, като разпоредбата не съдържа други изисквания от гледна точка на необходими приложения към молбата на ДСИ, съставляваща нареждане за заличаване по смисъла на цитираната разпоредба. В този смисъл не е налице изискване за представяне на доказателства за внесена държавна такса за заличаване на вписаната възбрана при упражняване служебните правомощия на ДСИ за инициране, при това незабавно, съобразно разпоредбата на чл.433, ал.3 ГПК вдигането на наложената възбрана, подлежаща на заличаване от съдията по вписванията.

Съобразно чл.541 от ГПК разносните в охранителното производство са за сметка на молителя. В разглеждания случай обаче ДСИ, като молител, е освободен от заплащането на държавни такси, съгласно разпоредбата на чл.84, т.1 от ГПК, приложима за охранителните производства, според препращащата разпоредба на чл.540 от ГПК. В този смисъл, относно приложимостта на чл.84 от ГПК в охранителното производство, е и ТР № 1/21.05.2009 год. на ВКС по т.д.№ 1/2008 год., ОСГК.

Като допълнителен аргумент следва да се посочи, че за разлика от частния съдебен изпълнител, който на основание чл.79, ал.3 от ЗЧСИ може да се снабди със заповед по чл.410 от ГПК за несъбраните, но дължими разноски и по този начин да ги събере от длъжника, върху когото на основание чл.79 от ГПК тежат разносните в изпълнителното производство, държавният съдебен изпълнител не разполага с такава възможност, което оправдава различното третиране на двата органа с еднакви функции.

Предвид горното, настоящият състав на Окръжен съд – Враца счита, че постановеният с обжалваното определение отказ на съдията по вписванията при РС – Оряхово да заличи вписаната възбрана върху имота е незаконосъобразен. Обжалваният акт следва да бъде отменен, като заверен препис от настоящото определение следва да се изпрати на съдията по вписванията за извършване на исканото заличаване.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение № 3 от 07.02.2023 год. на Съдията по вписванията при Районен съд-Оряхово, с което по искане на ДСИ Ж. Г. при РС-Оряхово, с вх. № 222/07.02.2023 год. по входящия регистър на Служба по вписванията при Районен съд – Оряхово, е отказано заличаване на наложена възбрана по изп. дело № 20171460400496 по описа на СИС при РС – Оряхово, поради невнасяне на държавна

такса по чл.3, ал.1 от Тарифата за държавните такси, събирани от Агенцията по вписванията, като незаконосъобразно, И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ДА СЕ ЗАЛИЧИ наложената възбрана по изп. дело № 20171460400496 по описа на СИС при РС-Оряхово върху недвижим имот, находящ се в гр.Мизия - апартамент ***, със ЗП от 50,38 кв.м., вписана в СВ – Оряхово с дв. вх. рег. № 2400/03.11.2017 год., с Акт № 86, том I.

ПРЕПИС от настоящото определение, ведно с искане вх. № 222/07.02.2023 год. по входящия регистър на Служба по вписванията при Районен съд – Оряхово, следва да се изпрати на съдията по вписванията за извършване на исканото заличаване.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____